

Els al·lots del cor

ABABS

Quan estiguen llegint aquestes mateixes línies, uns quants afortunats hauran gaudit farà molt poc temps d'una de les actuacions musicals sens dubte més esperades de tot l'any, perquè els dies 27, 28 i 29 de desembre hauran cantat a l'església de Sant Francesc de Palma els nins integrants de la Coral de Saint-Marc, de Lyon, o el que és el mateix, "els al·lots del cor", com els coneixen arreu del món gràcies a la pel·lícula que els va fer famosos, *Los Chicos del Coro* (*Les Choristes*, Christophe Barratier, 2004). Un film amb poques pretensions, però tan ben plantejat i fet que va arribar a aconseguir fins i tot dues nominacions als Oscars: la primera, com a Millor Film Estranger, i la segona, i no menys important, com a Millor Cançó Original, amb un tema fet per un compositor poc conegut, però que aquesta vegada ens ha deixat a tots bocabadats: Bruno Coulais, qui, entre d'altres premis i proposicions per aquesta mateixa feina, es va endur el César francès i el Premi de Cine Europeu. Com suposo que ja tothom sap (i aquells que encara no l'hagin vista farien molt bé de recuperarla en DVD, perquè realment és una petita joia), la pel·lícula va impulsar cap a l'Olimp els nins responsables que les harmonies musicals ens quedessin a les orelles ja per sempre; i ara, hem pogut gaudir-ne en viu i en directe.

Encara que la història d'aquesta coral comença ja fa bastant de temps, gairebé vint anys: la va fundar l'any 1986 aquell que encara avui és el seu director, Nicolas Porte. Des d'aleshores, els "al·lots del cor" han tret al mercat set discos de música de tot tipus, des de clàssics cants gregorians fins a músiques més modernes i arriscades d'altres compositors, com per exemple, aquesta mateixa banda sonora. I més enllà de polèmiques sobre si el repartiment de diners es va fer bé o no (pel que sembla, els nins varen cobrar per la seva feina com si fos qualsevol altra; i no és res injust, perquè ningú s'esperava aquest èxit de masses), el que és clar és que ara

aquesta coral infantil s'ha convertit en un fenomen que esgota entrades allà on fa concerts, i Palma no n'ha estat cap excepció (de fet, es varen esgotar en menys de vint-i-quatre hores!). ¡Enhorabona als més ràpids!

Però, de fet, no és gens estrany: aquesta banda sonora, amb els seus poc menys de quaranta minuts (per aquells que estiguin poc familiaritzats amb el món de les bandes sonores, és realment poc per un film actual, i més si pensem que es tracta d'una pel·lícula allà on la música juga un paper fonamental), és una peça molt audible, amb temes instrumentals o gairebé instrumentals en què Bruno Coulais ens porta a mons delicats i fantàstics (el tema "Pepinot", dedicat a l'al·lot que tindrà tanta importància dins la història, els inquietants compassos d'"Action Reaction", o fins i tot els temes que ens fan venir ni més ni menys que a Danny Elfman a la memòria per l'ús dels instruments i les veus dels nins, "L'Arrivée Ecole" i "Seuls", per no parlar de la meravellosa "Morhange", que inclou veus originals del film), però, sobretot, amb les cançons corals que l'han fet realment famosa: la proposada per als Oscars "Vois Sur ton Chemin", "Carresse sur l'Océan", la més animada i infantil "Compère Guilleri", la nocturna "La Nuit", la imprescindible "Les Avions en Papier", o el prodigi en què les veus són l'únic protagonista "In Memorium a Capella". I no ens podem queixar: ens tanca l'edició del disc el tema anomenat "Nous Sommes de Fond de l'Etang", un tema coral compost pel director mateix del film (qui a més és també lletrista de qualche cançó, com per exemple la proposada per a l'estatueta daurada) que inclou el moment de la pel·lícula allà on els al·lots mostren al seu professor les habilitats com a cantants.

"Els al·lots del cor", una petita coral que ha arribat molt lluny per mèrits propis; els desitgem el millor mentre gaudim de les seves veus especials. ■

